

Lucas 13:6-9

1 is er vrucht?

2 is er toch vrucht?

Gemeente,

In de meeste kinderbijbels staan eerst de Bijbelse geschiedenissen en daarna een tekening ervan. En als je vader of moeder aan tafel heeft gelezen uit de kinderbijbel, dan wil je daarna graag het plaatje zien dat erbij hoort, dan zie je het voor je, dan begrijp je het nog duidelijker waar het over ging.

Zoiets doet de Heere Jezus in Lucas 13. Eerst de geschiedenis, en daarna het plaatje. Die geschiedenis is een hele erge en ernstige. Er waren mensen uit Galilea op weg gegaan naar de tempel in Jeruzalem. Met hun offerdieren bij zich. Maar Pilatus wilde een afschrikwekkend voorbeeld stellen van zijn macht. Hij liet deze tempelgangers doden en ving hun bloed op en deed dat door het bloed van hun offerdieren heen. In plaats van te gaan offeren werd hun bloed zelf nu geofferd. Gruwelijk en wreed wat hun overkomen was.

En een tweede geschiedenis volgt erop: er was een toren ingestort in Siloam. En 18 doden waren gevallen. Plotseling, toen, zouden wij zeggen, een flat, een stadion, een kerkgebouw instortte, 18 doden onder het puin.

Waren nou die Galileers en die 18 doden ergere zondaren dan wij allemaal, die dat niet overkwam? In geen geval zegt Jezus. Als u zich niet bekeert zal het u net zo aflopen. Zult u allemaal onder Gods oordeel vallen. Het is een afspiegeling van Gods gericht dat ook u zal treffen als u zich bekeert. Waartoe stierven die Galileers en die 18? Om u wakker te schudden! Waartoe zijn er rampen in de wereld? Gruwelijke slachtpartijen? Om u wakker te schudden! Tot bekering te brengen, anders overkomt u nog iets veel ergers: de eeuwige rampzaligheid. Het zijn ahw vuistslagen om de wereld wakker te schudden. Het zijn ahw de eerste druppels van de wolkbreuk van Gods gericht die komt. Haast u eer het te laat is en u treft! Daarom leeft u nog wel, om u tijd tot bekering te geven.

Dat is de geschiedenis. En om die geschiedenis, deze boodschap nog duidelijker te maken staat er een plaatje bij op de andere bladzijde. Vertelt de Heere een gelijkenis, een plaatje, om het nog beter door te laten dringen. En een gelijkenis lijkt ergens op. Bij een gelijkenis moet je vergelijken. Wat er staat en wat er bedoeld wordt. Vergelijken, gelijkenis.

1 is er vrucht?

Er was een zeker man. Die man die lijkt op God. God de Vader. En deze man die plant een vijgeboom in zijn wijngaard. De vijgeboom, dat is, dat lijkt op Israel, het verbondsvolk. Dat lijkt op de gemeente bij Israel ingelijfd. De verbondsgemeente van nu. En ieder lid daarvan: dus u, jij en

ik. Dan staat er dat die vijgenboom geplant is. En nog wel in een wijngaard. Dat kwam wel meer voor. Op zich konden vijgebomen ook groeien op minder vruchtbare grond. In woest gebied, vrij dor en droog kon een vijgeboom ook gedijen. Maar deze is geplant in een wijngaard. Wijnstokken hadden goede grond nodig. Waren veel gevoeliger daarvoor. En daarin is nu deze vijgeboom gezet. Geplant. Omringd door wijnstokken die beschutting geven en wind opvangen.

Dus deze vijgeboom heeft wel bijzondere zorg en aandacht gekregen. Op zo'n goede plek geplant. Dat kun je wel zeggen van Israel toen en van ons nu. Wij zijn geplant. Daar zit zorg achter. Die vijgeboom is niet als een zaadje door de wind zomaar ergens terechtgekomen, maar bewust geplant. God heeft bewust een plek uitgezocht, uitgekozen om ons leven geboren te laten worden, te planten. Wij zijn er omdat God dat wil. En wij zijn er in de tijd en op de plaats dat God het wil. Geplant. In prima grond. Omringd en beschermd. Over zulke mensen gaat het hier dus. Geplant, geboren, opgegroeid in een christelijk gezin. Met zorg door God uitgekozen. Het is waar, geen gezin is volmaakt, er kunnen zelfs hele donkere herinneringen zijn aan een vader, een moeder. Maar geplant daar waar Gods Woord openging. Waar christelijk onderwijs werd gegeven. In een gemeente met kerkdiensten, zondagschool, club, catechisatie, jv. Prima grond. Geplant op een plaats waar vocht en mest genoeg is voor de boom van ons leven. Hoeveel keer is er al geen vocht en mest aan ons besteed? Ging de Bijbel open, hoorden we bidden? Dat loopt al gauw in de duizenden keren. Thuis, school, gemeente bij elkaar in één week toch al gauw 100 keer per week. Dat je een gebed hoort of een Bijbelstukje hoort. Ruim 5000 keer per jaar. 50.000 keer per 10 jaar. Wat heeft God met zorg een plaatsje voor ons uitgekozen. Beschermd tussen anderen, in goede grond. Geplant.

Je duizelt ervan, of u, jij nooit? Andere vijgebomen staan ergens in het open land. Niet in een wijngaard van een christelijk gezin of een gemeente. Krijgen nooit een gebed te horen of een stukje Bijbel te horen. Staan in dorre, droge grond. Dat zij geen vrucht dragen, ja dat is menselijk gezien te begrijpen. Al staan zij ook schuldig. Want God heeft recht op ieders leven. Want God toornt ook over de erfzonde. Waarom ben ik, zijn wij geplant in een wijngaard? Waarom wij wel? Of daar later door wonderlijke wegen terechtgekomen? Ik zou het niet weten! Werkelijk niet! God had ons ook in de binnenlanden van Afrika geboren kunnen laten worden. Of in een gezin of streek van Nederland waar nauwelijks iets van de Bijbel is. Maar dat deed hij niet. Hij plantte ons met zorg in de wijngaard, in goede grond.

Dan mag Hij toch vrucht verwachten of niet? Als u een appelboom plant dan gaat u ook het jaar daarop kijken of er wat aanhangt. Als u aardbeien in de tuin plant, gaat u ook kijken of er vrucht aanhangt het volgende jaar. God ook. Maar in de gelijkenis vindt de eigenaar geen vrucht. Geen vrucht aan de vijgeboom. En dan moet u weten dat een vijgeboom normaal gesproken drie keer per jaar vrucht droeg. Je had de vroege vrucht, de zomervrucht. Een tijdje later had je de late vrucht. En helemaal aan het begin van het nieuwe seizoen had je de wintervrucht. Drie periodes dus, die in elkaar overliepen en dan kon je 10 maanden van het jaar vrucht aan de vijgeboom hebben. Maar na 3 jaar, dus 3 keer 3 is 9 periodes nog geen enkele vrucht.

Als de HEERE onderzoek doet, en dat doet Hij geregeld, vindt Hij dan vrucht? Vrucht van geloof en bekering. Deze vrucht dat onze eigengerechtigheid is verbrijzeld en wij vluchten tot Christus? Dat is vrucht! Dat wij het leven en de verzoening zoeken buiten onszelf in Hem. Onze eigengerechtigheid dat het wel meevalt, zo'n vaart niet loopt, dat wij ook nog wel goede dingen doen voor God is verbrijzelt. Onze valse hoop is ingestort. En dat wij onze ongerechtigheid die wij liefhebben zijn gaan haten. Onze zonden en zondige aard zijn gaan haten, ziende op Christus. Wat het Hem heeft gedaan en gekost. En wij zijn Gods eer en wet lief gaan krijgen. Onze ongerechtigheid naar God en anderen toe lust ons niet meer, smaakt niet meer, we gruwen ervan en uit dankbaarheid in Christus verlangen we God te eren. Vrucht! Vrucht van geloof in Christus en leven voor God.

Drie jaar lang vindt God die niet. Drie jaar. Bedoelt Jezus de tijd dat Hij nu ongeveer rondwandelt in Israel, na Zijn doop in de Jordaan? Al drie jaar lang wandelt Hij, spreekt Hij, doet Hij wonderen in hun midden. Maar zij buigen niet voor Hem. En wij: is er bij ons vrucht? Daar gaat het om. Vijgebomen hebben veel blad, groot blad. Dat genoeg misschien, maar vrucht? Blad is er wel: meelevendheid, meedoen als er een beroep ons gevraagd wordt, meepraten over kerk en preek. Kinderen ten doophouden, belijdenis doen, ten avondmaal gaan, bidden in gezin en gemeente. Blad wel, maar vrucht?

In elk geval, na 3 jaar, 9 oogsttijden mag je toch vrucht verwachten? Als je drie jaar lang het Woord hoort, mag God toch vrucht verwachten? Als u aardbeien hebt en 3 jaar lang plukt u er geen één aardbei van, niet één vrucht, wat zegt u dan? Ik haal die planten eruit. Ik zet er andere weg. Want ze nemen maar plek in en het levert niks op. Eruit met die dingen! Wat is logischer en rechtvaardiger dan dat God zegt: al drie jaar lang geen vrucht, houw hem uit! Neem deze mens weg, deze

jongen, dat meisje, die jongere, die man, die vrouw, neem weg. Hij beslaat plaats, neemt alles maar tot zich. Nemen plaats in, maar zonder vrucht. Weg ermee. Houw uit, in het vuur! Kun je daar iets tegenin brengen?

Wij denken wel eens: als je tot bekering komt als je 25 bent is toch mooi! Of als je 40 bent. En als je 75 bent. Mooi toch nog, in elk geval op tijd. En eigenlijk hebben we iets in ons dat wij vinden dat God ons die tijd in elk geval ook geven en gunnen moet. Alsof dat maar zo hoort! Maar elk jaar zonder vrucht maakt ons rijp voor het einde. Geeft God het recht om er een eind te laten komen en ons uit te houwen en weg te werpen. Als je nog geen vrucht draagt.

En als het anders is...vrucht mag kennen van geloof en bekering: geloof in Christus en bekering in haat tegen de zonde en liefde tot al wat God is. Het leven zoeken buiten jezelf in Christus. Als die vrucht er is: aan Hem te danken! Zijn zorg, Zijn planting van ons leven. Zijn mest en vocht, Zijn Woord en Geest. Waarmee Hij ons te sterk werd. Wat een wonder, van genade, van welbehagen. Maar anders: waarom zou Hij niet uithouwen en in het vuur werpen??

2 is er toch vrucht?

Nou omdat er nog iemand is in de gelijkenis. De wijngaardenier. Blijkbaar de knecht die de wijngaard bewerkt en het werk doet in de wijngaard. Op wie lijkt hij? Voorzichtig zeggen we in eerste instantie: op de Knecht des HEEREN, de Heere Jezus. Hij pleit: Vader, vergeef het hun want zij weten niet wat zij doen. Reken hun deze zonde niet toe. Geef nog tijd, geef nog uitstel. Nog 1 jaar. Bedoeld Jezus daarmee de tijd dat Hij nog op aarde zal zijn? De tijd waarin Hij zal gaan lijden en sterven en opstaan. Dat zij dat nog mee zullen maken en zullen zien en dan tot inkeer komen? Hij zegt in elk geval wel: Ik zal nog meer moeite doen. Ik zal om de vijgeboom heengraven, de grond losmaken zodat de regen beter doordringt en bij de wortels kan komen. En nog een keer of keren bemesten. Laat hem nog staan, Ik zal er nog meer aan doen. In indien hij vrucht draagt. Dat woord drukt verlangen uit. O als dat toch eens zo zou zijn: dat hij dan wel vrucht draagt. Wat verlangt Hij dat. Wat is dat Zijn begeren. Dat zondaren zich bekeren en leven. De lust om te behouden wint het nog van het recht om te verderven.

Daarom zijn wij er nog. Daarom leven wij nog. Dat is de achtergrond van ons leven. Dat wij leven dat is gevolg van deze samenspraak tussen Gods recht en Gods lankmoedigheid. Waarbij Gods lankmoedigheid het recht nog tegenhoudt. Nog vooruit schuift. Daarom leven wij nog. Dat wij nog leven moet je dus niet verkeerd opvatten. Dat wij leven en als wij gelukkig mogen leven dan hebben wij makkelijk een gevoel: o, het zit wel goed tussen God en mij. Zoveel weldaden als wij

krijgen. Het is vast in orde met God, het voelt in elk geval goed. Wat een misvatting, wat een ongegronde conclusie. Dat wij nog leven dat is omdat Jezus voor ons tussenbeide is gekomen. Omdat Jezus stierf op Golgotha. God eiste Zijn recht op. Helemaal en volkomen. En Hij stelde Zich beschikbaar, Hij ga er Zich voor. Dat recht vervloekte Hem. Neerdalend in de Godverlatenheid. De boom die enkel vrucht droeg werd uitgehouwen en in het vuur geworpen. Hij stelde Zich beschikbaar. En daaraan heeft de mensheid het te danken dat zij er nog is en leeft. Dat Jezus bad en bid: vader vergeef het hun. Geef nog tijd, geef nog plaats. Omdat daar zo'n verlangen in doorklinkt: Ik heb geen lust in de dood van de zondaar maar daarin dat hij zich bekeert en leven zal. Daarom heb ik nog levenstijd gekregen. Al zolang. Langer dan nog één jaar extra. Jezus houdt de plaat van Gods recht nog tegen boven ons. En daarom valt die plaat niet neer. Maar hoelang nog houdt Jezus die plaat vast? Hoelang klinkt het nog: geen lust in uw dood, maar dat u zich bekeert en leeft....!

Dringt dat nietom tot Jezus te vluchten? Wenkt Hij niet, lokt Hij niet. Om te vluchten tot Jezus. Heere Jezus als U zo wilt dat ik niet verloren ga, maak mij zalig. Met één hand houd Hij de plaat van Gods recht tegen en met de andere wenkt Hij om te komen. Hem te voet te vallen. Laat Hem je zaligmaken, laat Hem je leven redden en tot bekering brengen. Eén van de eerste dingen die je dan gewaar wordt is HEERE, wat een wonder dat ik er nog ben.. Dat U me al niet zat geworden bent en hebt uitgehouwen. Dat U me al die jaren door gedragen hebt, heb laten leven, niet weggenomen toen ik 3, 4, 5 jaar onbekeerd was, geen vrucht droeg, en nog meer jaren misschien, o wat een wonder dat U me toen verdroeg, heel die tijd door. Heere Jezus, uw pleiten voor mijn leven, o Vader, Uw lankmoedigheid die gehoor gaf aan dat pleiten. Wat een wonder.

Daartoe bidt de wijngaardenier tot de eigenaar. Hij zal er nog meer aan doen. Graven en bemesten. Zo doet de Heere Jezus nog meer. Graven, loswoelen. Zodat de regen er beter bij kan. Hij woelt de grond van je leven om. Door kastijding. Door beproeving. Als slagen je leven treffen. De grond omwoelen, zodat de regen beter en makkelijker erbij kan. Er gebeuren dingen in je leven die je ontvankelijker maken, gevoeliger, die je stilzetten. Dat zijn meestal niet de fijnste dingen, maar tegenslag, ziekte, teleurstelling, kruis, overlijden. Waardoor je gevoeliger wordt, ontvankelijke wordt, na gaat denken: merk het op: de wijngaardenier is bezig om het Woord door te laten dringen. En hij bemest nog eens. De prediking komt. Juist op dat moment alsof je voor je uitgezocht is en dat is het ook. Juist dat Woord, die tekst in die dienst of in dat dagboekstukje.

De wijngaardenier is bezig. O dat het vrucht zal voortbrengen! Bij u, jou. Het leven zoeken, de verzoening en het nieuwe leven zoeken buiten jezelf in Christus. Dan is er leven! Behoud. Redding, eeuwig leven. Door U door U alleen om uw lankmoedigheid en zorg en geduld en genade. Toch nog gered! In de extra tijd van mijn leven! Niet uitgehouwen om in het vuur te werpen, maar verplant. Verplant. Met het blote oog zie je dat verschil niet tussen uitgehouwen en verplant te worden. Iemand kan heel rustig en vredig sterven en toch uitgehouwen worden. Iemand kan abrupt om het leven komen en toch verplant zijn. Verplant tot voor Gods troon. Om eeuwig vrucht te dragen. Eeuwig voor God te zijn. Het eeuwige leven. Uit genade, om nooit uitgehouwen te worden, maar eeuwig vrucht te brengen voor God.

O, als dat geen vrucht voortbrengt....als ook die tijd geen bekering brengt, je die ongebruikt laat, zo zult gij hem namaals uithouwen. Dan zal niemand kunnen zeggen dat het niet verdiend is, dat het hard of streng is. Ook jij en u niet. alle tijd verbruikt en misbruikt. En die komt nooit meer terug. In de hel is het eeuwig blijvend zonder uitzicht.

We zeiden: die wijngaardenier die lijkt voorzichtig op de Heere Jezus. Die bad, Vader, vergeef het hun. Maar als we goed lezen dan kun je die wijngaardenier ook vergeleken met elke knecht van God. God heeft mensen aangesteld om Zijn wijngaarden te verzorgen. Daar zijn predikanten en ambtsdragers die de wijngaard van de gemeente bewerken. Met kosteren, organisten, leidinggevend. Knechten in wijngaard van zijn gemeente. Hij geeft knechten in de wijngaard van het gezin. Vader en moeder, onderwijzend personeel en zondagsschoolleiding. Knechten in de wijngaard.

Zou niet elke knecht het beeld van die ene Knecht hebben te vertonen? Ik hoor een Abraham bidden voor Sodom en Gomorra. O HEERE, spaar nog, bewaar nog, geef nog uitstel. Ik hoor een Mozes bidden: HEERE, delg Uw volk niet uit, maar spaar hen nog ze zijn toch naar Uw Naam genoemd. Ik zie een Job elke morgen biddend voor zijn kinderen als zij feest gevierd hebben.

Als je als dienstknecht of dienstmaagd van de HEERE ziet, vreest te zien dat mensen geen merkbare vrucht dragen. En je weet dat beteken: naar recht kan God het einde laten komen. De plaat van Zijn recht laten vallen en voor eeuwig verloren laten gaan, uithouwen en in het vuur werpen. Waar zijn de dienstknechten, de wijngaardeniers van deze gelijkenis? De ambtdragers, de leidinggevend, de ouders, de leerkrachten die smeken om uitstel, om tijd. Die verlangen nog meer zorg te geven aan de wijngaard. Eerlijker in gesprek gaan, ernstige waarschuwen, liefdevolle nodigen, bewogener bidden. O als het toch eens zou mogen zijn dat ons kind, onze leerling, ons gemeentelid vrucht draagt, o wat zou dat heerlijk zijn. Heere, geef Uw Geest, schenk Uw genade en brengt tot inkeer en bekering. Zou je niet mogen zeggen: zalig de dienstknecht die de HEERE zal vinden als Hij komt, alzo doende. Wat voor wijngaardenier bent u? Ben jij temidden van je vrienden, collega's? Zo'n

voorbiddende, zo'n graver en bemester? We laten toch onze naasten niet aan hun lot over? Terwijl ze naar we moeten vrezen onbekeerd zijn en geen vrucht voortbrengen?

Dat is het plaatje bij de geschiedenis, de vertelling van die Galileers en getroffen door die toren van Siloam. Opdat wij het nog beter zullen begrijpen. Ik leef om tot bekering te komen, mijn levenstijd ontvang ik om vrucht te dragen en anderen tot voorbidder en bemester te zijn. Maar indien niet, dan betekent uitstel geen afstel. Dan zegt de wijngaardenier (!!), dus Jezus: Hak hem uit en werp hem in het vuur. Dan heeft ook Jezus geen medelijden. Dan zal ook Hij zeggen: het is verdiend, rechtvaardig. En niet horen als je kermt en schreeuwt. Daar wil je niet aan denken. Doe het toch.....opdat je het ontvlucht, ontkomt!

Amen